

Sygn. akt I UZ 3/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (przewodniczący)

SSN Romualda Spyt (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania Przedsiębiorstwa Komunikacji Samochodowej w S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z udziałem B. G. i in.,
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o ustalenie podstawy wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 czerwca 2014 r.,
zażalenia Przedsiębiorstwa Komunikacji Samochodowej w S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 stycznia 2014 r.,

uchyła zaskarżone postanowienie i sprawę przekazuje Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2014 r. sprawy Przedsiębiorstwa Komunikacji Samochodowej Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o ustalenie podstawy wymiaru składek, z udziałem zainteresowanych [...] zamieszkałego w B. i

K. K., odrzucił skargę odwołującą się Spółki od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 10 września 2013 r.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że wyrokiem wydanym dnia 10 września 2013 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację Przedsiębiorstwa Komunikacji Samochodowej Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 28 grudnia 2012 r., wydanego w warunkach art. 219 k.p.c., którym oddalono odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nr [...], ustalających podstawy wymiaru składek dla ubezpieczonych pracowników: [...].

W postępowaniu przed sądami powszechnymi odwołująca się Spółka reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, któremu dnia 3 października 2013 r. doręczono w trybie art. 387 § 3 k.p.c. odpis wyroku Sądu drugiej instancji wraz z uzasadnieniem. Dnia 3 grudnia 2013 r. pełnomocnik wniósł skargę kasacyjną, do której załączył 7 egzemplarzy skargi. Zarządzeniem z dnia 5 grudnia 2013 r., doręczonym 9 grudnia 2013 r., wnoszący skargę kasacyjną został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej przez złożenie 1 odpisu skargi kasacyjnej wraz z załącznikami w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia skargi kasacyjnej. Zakreślony termin upłynął bezskutecznie.

Sąd wskazał, że skarga kasacyjna musi czynić zadość wymaganiom pisma procesowego, co, przy uwzględnieniu treści art. 126 § 1 pkt 5 i art. 128 § 1 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 3 k.p.c., oznacza, iż skarga kasacyjna powinna być złożona w 8 egzemplarzach. Przedmiotowa skarga wskazanego warunku nie spełniała, złożona bowiem została w 7 egzemplarzach (skarga kasacyjna oraz jej 6 odpisów wraz z załącznikami). Niewykonanie zarządzenia i niezłożenie brakującego odpisu skargi kasacyjnej oznacza, iż brak skargi w zakreślonym terminie nie został usunięty, co uzasadnia jej odrzucenie.

Jedynie ubocznie Sąd zwrócił uwagę na kwestię dopuszczalności wniesienia skargi kasacyjnej w aspekcie wartości przedmiotu zaskarżenia. Skarżąca bowiem, podając wartość przedmiotu zaskarżenia co do każdego z pracowników objętych jednostkową decyzją organu rentowego w kwotach niższych niż próg kasacyjności, neguje uprawnienie organu do wydawania wielu decyzji (oddzielnej dla każdego pracownika) i pozbawianie w ten sposób płatnika prawa do wniesienia skargi

kasacyjnej, wskazując, że w przypadku wydania jednej decyzji dla płatnika, traktującej pracowników jako uczestników postępowania, łączna wartość przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia przekroczyłaby próg określony w przepisie art. 398² § 1 k.p.c. Przy uwzględnieniu powyższego, wartość przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia określił na kwotę 28.8510,59 złotych. Sąd Apelacyjny wskazał, że problematyka ta, mimo iż wyprzedza braki formalne z przyczyn podanych powyżej, pozbawiona jest jurydycznego znaczenia z punktu widzenia wydanego orzeczenia. Skoro bowiem Sąd drugiej instancji, przyjmując dopuszczalność skargi kasacyjnej, wezwał do usunięcia jej braków formalnych, które nie zostały usunięte, to orzeczenie o odrzuceniu skargi znajduje uzasadnienie w treści przywołanych okoliczności faktycznych oraz przywołanego przepisu prawa.

Powód zaskarżył to postanowienie zażaleniem w całości, zarzucając mu obrazę art. 398⁶ § 2 k.p.c. i wskazując, że „zarządzenie Sądu o złożenie brakującego odpisu skargi kasacyjnej - zostało w terminie wykonane”.

W uzasadnieniu podniesiono, że: „W sprawie niniejszej strona powodowa otrzymała w dniu 9 grudnia 2013 r. wezwanie do doręczenia odpisu skargi kasacyjnej. Zarządzenie wykonano dnia 13 grudnia 2013 r. przesyłając przy piśmie z 12 grudnia 2013 r. odpis skargi przesyłką poleconą w UP S. nr [...] w jednej kopercie ze skargą w sprawie sygn. akt III AUa 3../13 co zaznaczono na zewnętrznej stronie koperty wpisując sygnatury obydwu spraw. Strona powodowa nie była zawiadomiona, że w kopercie przesyłki poleconej brak jest pisma (jakiegokolwiek) do sprawy sygn. akt III AUa 5../13 (...). W opisaney sytuacji wyrażam pogląd że przedmiotowy odpis skargi znajduje się w aktach sprawy III AUa 3../13; uprzejmie proszę, w miarę możliwości, o ewentualne sprawdzenie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione.

W wyniku kontroli akt sprawy I UK ..6/14, ze skargi kasacyjnej Przedsiębiorstwa Komunikacji Samochodowej Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością od wyroku wydanego przez Sąd Apelacyjny, w sprawie III AUa 1../13, ujawniono, że w aktach tej ostatniej sprawy znajduje się odpis skargi

kasacyjnej wniesionej przez stronę pozwaną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 10 września 2013 r., w sprawie III AUa 3.../13 (wraz z pismem przewodnim z dnia 12 grudnia 2013 r.) Oznacza to konieczność rozważenia przez Sąd drugiej instancji okoliczności wskazywanych w zażaleniu odnośnie do wykonania zarządzenia z dnia 5 grudnia 2013 r., wzywającego wnoszącego skargę kasacyjną do uzupełnienia jej braków formalnych (w szczególności w kwestii dochowania terminu). Wobec powyższego na tym etapie sprawy nie było podstaw do odrzucenia skargi na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Z tych motywów Sąd Najwyższy, na mocy art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., uchylił zaskarżone postanowienie.